

A MAGYAR EGÉSZSÉGÜGY A 24. ÓRÁN TÚL

Az emberiség története során sokan, sokszor állították – és ez be is igazolódott –, hogy valami új csak a régi romjain születhet, egyfajta végzettszerűen, az ember által alig befolyásolható módon.

A világ sorsfordulóit forradalmak, háborúk jelezték, a rombolást követő újjáépítés összefogást, fejlődést, anyagi felemelkedést, jobblétet eredményezett. A XX. század végének fenti nagy megrázkódtatásoktól mentes rendszerváltásai Közép-, és Kelet Európában jelentős feszültségeket hordoztak és hordoznak ma is magukban. Magyarországon egészségügye is egy ilyen feszültségforrás, hiszen az előző politikai berendezkedés demagógiája túlélésének nyomait viseli magán.

Tabu, melynek szükségszerű megváltoztatására – rövidtávú politikai haszonszerzés érdekében – nem törekedett senki sem az elmúlt húsz esztendőben. A halogatás állami, politikai normává vált, az ötletelés, ad hoc beavatkozások a pótcselekvések árulkodó jelei.

A politikai elitek mulasztásainak, sikertelen próbálkozásainak sorozata végül a magyar egészségügyi rendszer mai mély válságát, ellátó képességének megroppanását, az ellátás színvo-

nalának megállíthatatlan csökkenését, a rendszer széttzilalódását eredményezte.

A FAKOOSZ húsz éves tevékenységének története szorosan összekapcsolódik a változtatások életszerű, megvalósítható, eredményt produkáló javaslatainak felmutatásával, szakmai együttműködések megalapozásával, a döntéshozók sikeres lépései érdekében. Nem vádolhatnak minket, hogy asszisztáltunk volna a jelenlegi helyzet kialakulásához. Eszközünket, lehetőségeinket kihasználtuk, tárgyalások alapon elképzelve a jobbító változások elérését.

Mégis mára a „24-ik órán” túljutott a magyar egészségügy, s ebben a helyzetben csak egy utolsó és azonnali politikai döntés lehetséges, félretéve minden más „politikai, gazdasági prioritást” a magyar egészségügy felemelése érdekében azonnali pénzügyi konszolidációról, elsődlegesen az ellátás biztonságát garantáló orvos-egészségügyi dolgozó létszám megtartását, növelését eredményező béremelésről, lakosság szám és ellátási igénnyel arányos kórházi struktúráról, az alapellátás valós megerősítéséről.

Alsónemesapáti, 2011. május

dr. Selmeczi Kamill

Dr Gyenes Géza, dr. Éger István, dr Selmeczi Kamill elnökségük emlékeit személyesen mondják majd el.

Egy láda almáért ...

Valamikor 94-95 táján történt a dolog. Az én barátom, Dr Jámbrik Imre, Kisar településen akkor még nem szokványos módon kardot rántott az ottani önkormányzat ellen. Úgy gondolta ugyanis, hogy nincs az ügy rendben, hogy az év minden napján, a nap minden órájában orvosként folyamatosan rendelkezésére áll a falunak, ingyen. Egyszerű családból származik a barátom, az életben mindenért meg kellett harcolnia, semmit nem kapott ingyen. Harcolt hát most is, de a csata eldurvult, a falu két részre szakadt. Voltak a Jámbrik pártiak, valamint az elleniek. „Mit gondolsz ez? Fizessünk azért, hogy otthon van? Ennek semmi sem elég? Hát az orvosi eskü?” – hangoztatta az ellenzék. Volt ott már minden, fenyegetés, gyalázkodás, az eseményeket csak távolról figyeltem, amikor felbukkant egy kolléga, Bánokszentgyörgyről, a FAKOOSZ-ból, a neve

Gyenes Géza volt. Fogalmam nem volt, hogy hol van Bánokszentgyörgy, mi az a FAKOOSZ, főleg, hogy ki az a Dr Gyenes Géza. Ezek a fiúk tárgyaltak többször az önkormányzattal, polgármesterrel, majd megvédték igazukat a bíróság előtt. A „mi” Gézánk többször eljött az ország másik pontjáról segíteni. Győztek. Egy alkalommal teljesen véletlenül ugyanolyan öltönyben léptek be a tárgyalóterembe. Egyenruhában, mintha összetartoznának. Összetartoztak, küzdöttek, kimondták az igazukat. Amikor a bíróság visszamenőleg is megítélte a díjazást, az én Imi barátom a piacgazdaságra jellemző módon megkérdezte segítőjét a sikerdíj százalékáról... Semmit nem fogadott el, kivéve egy láda almát, mert azt mondta, hogy sehol a világon nem terem olyan jónatán, mint Szabolcsban... Hát ezt követően léptem én be a FAKOOSZ-ba...

*Dr. Fekete Imre
2011 május, Debrecen*

Tartalom

A magyar egészségügy a 24. órán túl	2
Egy láda almáért	2
NEKEM HÚSZ ... egy híján ..	3
FAKOOSZ Történelem	4
20 év a házigazdák szemével ...	5
Közel két évtized	6
Nem vagyunk egyformák	11
FAKOOSZ XX. Jubileumi Országos Ülés Programja	12

A KÖR A FAKOOSZ - ALAPELLÁTÓ ORVOSOK ORSZÁGOS SZÖVETSÉGE lapja

Kiadja: FAKOOSZ
<http://www.fakoosz.hu>

FAKOOSZ Központi Iroda:
dr. Dóczy Ildikó - Kovács Imre
2235 Mende, Fő u. 6.
Tel.: (30) 9212-355, fax: (29) 638-111
E-mail: fakoosz@hu.inter.net

dr. Selmeczi Kamill elnök
8924 Alsónemesapáti, Rákóczi u. 32.
Tel./fax: 92/393-375
E-mail: selmeczidr.@gmail.com

Főszerkesztő, hirdetésfelvétel:
dr. Mráz János
8092 Pátka, Park u. 4.
Tel./fax: (22) 465-013
E-mail: praxim@datatrans.hu

ISSN 1416-455

Számítógépes kiadványszerkesztés:
MÁTRIX Kft.
8000 Székesfehérvár, Rába u. 26.
Tel./fax: (22) 503-008
E-mail: matrix.kft@t-online.hu

Éves előfizetési díj: 2500Ft
A FAKOOSZ tagjainak ingyenes!
Belső terjesztésre!

NEKEM HÚSZ...egy híján

...valójában Egerben kezdődött számomra. Tisztán emlékszem. A Hotel Flóra szobáját egy kolléggammal osztottuk meg, fél-pénzért. Akkor még „állami gondozott”-ként így volt olcsóbb. Egy kocsival mentünk, minden költséget megosztva.

Nagy tömeg az előadónak kinevezett hallban. A mikrofon előtt egy szemüveges, vörös-borostás kolléga beszél ugyanazokról a minket is feszítő dolgokról, gondokról. Mintha ugyanabba a seregbe soroztak volna be minket, csak másutt, az ország távoli táján. Persze azt a kétoldalas fekete-fehér röplapszerű irományt KÖR címmel már olvastam és amiben pont azokról volt szó ami engem, és a környékbeli kollégákat is feszített. A munkáltatói kizsákmányolás, az értékén alulbecsült munka és annak bérezése, stb. El kellett jönnöm, jönnünk az ugyanígy érzők és gondolkodók közé.

És itt volt az a kolléga, aki helyettünk is elsőként kimondta, leírta, megszervezte és azután TETT is a sorsunk javítása érdekében.

Akkor annyi és ugyanígy gondolkodó kollégát együtt látni valami nagyszerű érzés volt. Géza nevével gyorsan megjegyztük. A szavait és érzéseit, ittük, ettük és skandáltuk. Felemelő volt közénk tartozni. És fűtött a vágy, hogy ami bennünk is felgyűlt, megbeszéljük velük, leírjuk, hirdessük és hasonló sorsú kollégáinkat felrázzuk, ők is tegyenek valamit sorsuk jobbá tételéért.

Azután minden évben találkoztunk és nagyon de nagyon jól éreztük magunkat egymással, egymás családjával, gyerekeivel, barátjával.

Gyűltünk egyre többen, az ország legkülönbözőbb helyein. Volt, hogy már annyian voltunk, hogy nem fértünk el egy szállodában sem. Persze nem biztos, hogy mi voltunk nagyon sokan. Akkoriban még a szállodák nem voltak akkorák, hogy közel ezer embert be tudtak volna fogadni. Volt „bajunk” Füreden meg Hajdúszoboszlón, mert több szállodában is alig fértünk el.

Fiatalok voltunk és lázadók. Lázadtunk a munkakörülményeink, a kiszolgáltatottságunk, az alacsony béreink, a társadalmi megbecsültségünk hiánya, a szakmai alulértékelttségünk és sokszor a személyes biztonságunk bizonytalansága miatt is.

Egyszer csak... azt hittük a harcok fellépés eredményeként - később kiderült, hogy jól kifundált piac érdekéből - eljött a „nagy” önállóság nyitánya.

Mehetünk vállalkozásba!! Igaz, hogy csak kvázi jelleggel. Mert nem kapunk jogokat a vállalkozáshoz, csak kötelezettségeket, méghozzá három irány-

ból! Szakmai, finanszírozási és önkormányzati oldalról alkunak, de még csak észrevételezésnek sincs helye! És így is kellett! És így is, ilyen feltételek mellett is aláírtunk, elfogadtuk, mert azt hitük szabadok leszünk! Mint rabszolgák, akik a felszabadításuk után most már szabadon dolgoztak halálra magukat, hogy adósságaikat letudják. Csupán a szabadság fennkölt érzéséért.

Az eddig egy hangon éneklő, közös teher alatt nyögő tömeg a maga személyes, apró előnyökből származó „jobblét” miatt kezdte másként érezni már. Nem mindig értette már a többiek baját, hisz nem érezte, mert apró tételekben már másként tudott „egyezkedni”, kisebb előnyöket elérni a többséggel szemben. Nem is tudta, hogy ezzel csak a hatalom mindenkit megosztó törekvéseit segítette. Nem is gondolt arra, hogy a pillanatnyi előnye mennyire ingatagok, hogy minden „rezsím” - kis-közösségre gondolok - váltásakor meg kell majd harcolnia a maga kis előnyeit.

Ez persze nagyon legyengítette a korábbi, az összetartozás, a közös hajóban való evezés érzését. Sokan lemorzsolódtak. Vagy teljesen elmaradtak, vagy csak távolból kísérték szemmel a „mag” munkáját, amit könnyebb volt kritizálni, mint - mert ötlet sem volt - valahogy segíteni.

Mi pedig, ha összejöttünk, gyakran volt olyan érzésünk, hogy talán már nem is lehetünk sokkal többen mint itt a teremben.

És túléltek. Ha újra szólunk, újra összejöttek azok, akik úgy gondolták, van miért összejönni.

Meg kell mutatni magunkat, gyerekeinket. Meg kell beszélnünk sorsunkat, lehetőségeinket. És újra és újra eljönnek. Ugyanazok. Mosolyogva, barátságosan, növekvő költségeket nem számolva, eljönnek. Nekik is ahogyan nekünk is, hiányzik, hogy lássuk egymást, hogy beszámolhassunk az elmúlt évről, egészségről, nyugdíjról - sajnos - ami a legkevesebb és őszintén örülünk egymásnak.

Emlékszel??... Tudod... amikor a Géza... vagy a Kamill... a Pista... azt mondta?

Hát így öregszenek. Már az első bálozók is lassan nagyszülők lesznek.

De mi lesz velünk? Tíz, tizenöt, netán húsz év múlva?

Egy biztos. Én addig is, mindig ott leszek!

„Dóri”

FAKOOSZ-történelem

II. Átmeneti kor

2003. augusztus – 2005. április

Ahogy Gézánk MOK-főtitkárrá átlényegülése után Selmezi Kamill vitte a FAKOOSZ-t megbízott elnökként, úgy Éger Pista MOK elnökké megválasztása után az Alapszabály szerint rám testálódott az ügyvezetés.

Ezzel gyakorlatilag értük, hogy a FAKOOSZ-t „lefejezték”, legharcosabb szószólói a közös orvosi érdekeket képviselik. Míg a MOK el-FAKOOSZ-osítása teljes mértékben befejeződött, a FAKOOSZ komoly likviditási gondokkal küzdött.

Itt jöttem én a képbe. Egy olyan hangulatban, hogy a vezetőség tagjai is erősen fontolgatták, ebben a helyzetben van-e szükség FAKOOSZ-ra, boldogulunk-e ilyen „nagykutyák” nélkül.

- Érdemes-e fönmaradni, ha a MOK sokkal nagyobb hatóságban és erőteljesebben tudja képviselni, amit a FAKOOSZ mégiscsak mint egy rétegszervezet képvisel?
- Képes-e fönntartani a FAKOOSZ-t, amikor legmarkánsabb és legerőteljesebb egyéniségei már a MOK-ot erősítik?
- És szükség van-e egyáltalán egy speciálisan falusi szemponatok alapján működő szervezetre egy erős Kamara mellett?

Az alatt a fél év alatt, (mely végülis másfél évesre prolongálódott,) mindhárom kérdésre megadtuk a pozitív választ.

- Pista és Géza az egész orvostársadalmat kell képviselje a MOK-ban, beemelve a FAKOOSZ elvárásait, de nem részrehajlóan kedvezve nekünk. Tehát FAKOOSZ kell. A Kamarára vezetése nem lesz mindig „FAKOOSZ-os”, viszont a Kamarának mindig szüksége lesz a FAKOOSZ ötleteire, és támogatására.
- Bár az első évben nem sikerült, inter-regnálásom második kongresszusán már átadhattam Szász István T-nek. a stafétatöböt, aki ismét új szint vitt szervezetünk életébe.
- A rendszerváltás óta eltelt időben sem változott lényegesen a falusi lakosság – beleértve a mezei körovost is, - hátrányos helyzete, tehát még mindig van miért küzdeni. A rétegerdekeink megmaradnak, ad absurdum ezt a Kamara felé is érvényesíteni kell.

Feladatomban tehát az volt, hogy az Éger Pista vezette FAKOOSZ-t átadjam a következő választott elnöknek, most már tudjuk, Tasinak.

Mi is történt ez alatt a bő másfél év alatt?

A cél az volt, hogy lassan a konszolidáció felé kellene mennünk, és a markáns megfogalmazás következetes megtartása mellett a „HARCOS” FAKOOSZ-ból egyre inkább „TÁRGYALÓ, MEGEGYEZŐ” – nem kiegyező - FAKOOSZ-t kellene csinálnunk.

Ennek jegyében

- volt két kongresszusunk, volt két rögeszmeccserénk, jöttek hozzánk nagynevű tudósok, mint Csókay András agysebész, Somlyai Gábor rákkutató, a már megszokott és elvárt egészségügyi miniszter mellett megjelent az OEP főigazgatója és a FAKOOSZ életében először a miniszterelnök is.

- Részt vettünk a szakszervezetek közös gyűlésén, a kamarai konszenzus-megbeszélésen, képviseltettük magunkat a Mátrai Orvosnapokon.
- Tárgyalásokat folytattunk az Egyetemek Családorvosi Tanszékével, a Háziorvosi Szakmai Kollégiummal melynek eredményeként megalakulhatott, és működhetett a Kollégium Faluégészségügyi Szakcsoportja.
- Együttműködési szerződést kötöttünk az OALI-val, melynek keretében felhasználásra átadtuk a falusi népesség egészségi állapotáról és egészségügyi ellátásáról, a falusi háziorvosok szomatikus és pszichés megbetegedéseiről, valamint szociális helyzetéről készült felméréseinket.
- Szorosabb együttműködést alakítottunk ki, különösen a törvénytervezetek véleményezésében, a Gyógyszerész és a Szakdolgozói Kamarával.
- Részt vettünk az EURIPA (European Isolated Practitioners Association) és a IAAMRH (International Association of Agricultural Medicine and Rural Health) munkájában vezetői szinten.
- Tudományos-szakmai együttműködést alakítottunk ki az erdélyi magyar, a román, a szlovák és a horvát háziorvosi-faluégészségügyi társasággal.

Milyen problémákban hallattuk hangunkat?

Tárgyalási témák szerint:

Alapellátás: iparúzési adó- önkormányzati törvény, depresszió, betöltetlen praxisok - praxisalap, működtetési jog - helyhez kötöttség megszüntetése

Sürgősségi ellátás: EU jogharmonizáció, mentőre telepített központi ügyeletek

Humán erőforrás: képzés-továbbképzés – szakvizsga értéke. EU. norma emelése, utánpótlás – belépés a rendszerbe, szakképzetlen munkaerő, kilépés a rendszerből - fizetőképes kereslet, erkölcsi megbecsülés, mnkaidőszervezés- falusi praxis hátrányai

Szervezeti megújulásra is szükség volt: a harcostársak baráti közösségét jelentő elnökség a „földob valaki egy ötletet, és mindenki lök rajta egyet tovább, és mire végig fut, kerek egész” módszere már kevés az aktív működéshez. Ebben verhetetlenek vagyunk, és ez pótolhatatlan öröm és meglegedés mindannyiunk számára. Csakhogy itt már kifulladtunk.

Erre a megújulásra azonban már csak az új elnök regnálása idején került sor.

Amit még az interregnum alatt elértünk, az a FAKOOSZ „leányvállalata” a Magyar Faluégészségügyi Tudományos Társaság megalakulása volt, mely céljának a falusi betegellátás tudományos felmérését, javítását tűzte ki célul, végső célként meghatározva, hogy a magyar egyetemeken is legyen Faluégészségügyi és Hátrányos Helyzetűek Ellátása Tanszék, ahogy sok nálunk gazdaságilag fejlettebb országban van.

Igy hát legjobb tudásom szerint „átmentettem” a harcos FAKOOSZ-t a MOK-ot támogató, rétegerdekeket még jobban szem előtt tartó, nemzetközi kapcsolatok felé nyitó politikai FAKOOSZ-ba egy gerinces úriember, Szász István T. vezetésével.

*dr. Simek Ágnes
volt garai körorvos*

20 év a házigazdák szemével

Mikor 1991-ben megkaptam Gyenes Géza levelét, hogy 38 házi orvos megalakította a FAKOOSZ-t nem gondoltam, hogy a 20. évfordulóra egy visszaemlékező cikket fogok írni még pedig, mint a FAKOOSZ konferenciaszervezője. Örülök, hogy ezt a húsz évet együtt tölthettem veletek!

Ugyan nem a legelejétől szerveztük mi a konferenciákat, de elmondatom, hogy mindegyiken ott voltunk.

A közös összejövetelek Zalakaroson kezdődtek, aztán voltunk Egerben, Hajdúszoboszlón, Balatonfüreden. Majd a FAKOOSZ tagok létszámának a növekedésével kinőttük a kisebb szállodákat és így kerültünk Siófokra, az Ezüstpart Hotelbe. A legnagyobb létszámú rendezvényünk is itt volt több mint 700 fővel. Látott és ismert minket ország-világ, hiszen egy FAKOOSZ konferencián való részvétel kiemelkedő eseménynek számított mind a házi orvosi körökben, mind pedig a szponzorok körében. Apro-pó szponzorok! Nem múlhat el visszaemlékezés, hogy ne említsem meg néhai Fodor Miklós feleségét, Mariettát, akivel hosszú éveken át volt alkalmunk és egyben örömünk együtt dolgozni és közösen szervezni a konferenciákat. Köszönet neki az együtt töltött évekért és szponzori pénzékért!

Aztán ahogy öregedett és fogyatkozott a házi orvosi társaság (milyen rossz szembesülni azzal a ténnyel, hogy tavaly még együtt „buliztunk” az idén pedig már nincs közöttünk az ismert és szeretett FAKOOSZ tag) úgy helyeztük át a konferenciánkat új színhelyekre. Jártunk Gyulán, majd Zalakaroson, aztán Debrecenben, majd Hévízen. Tavaly Bükfürdő volt a helyszín, az idén pedig Keszthelyre esett a választás. 2007-ben Erdélybe, Szovátra látogatott a társaság. Itt engedjétek meg, hogy a konferenciaszervező is véleményt mondjon saját munkájáról: szervezői munkánk legfárasztóbb, de egyben legszebb és legsikeresebb konferenciáját tudhattuk magunk mögött. Élmény volt a kint töltött 4 nap veletek!

A nyugdíjasaink köszöntése büszke színfoltja volt a konferenciáknak, reméljük így lesz ez az idén is.

A vidámságot mindig az első bálozók fellépése hozta közénk. Köszönet érte Simek Ági bálányának, aki tyúkanyóként terelgette és felügyelte a fiatalokat. Aztán ezek a fiatalok felnőttek és az utánpótlás az első bálozók körében elmaradt, de az emlékek mindig megmaradnak.

A visszaemlékezésből nem maradhatnak ki azok a sztárvendégek és zenekarok, akik felléptek a FAKOOSZ bálokon. Zenélt nálunk Mráz Janó közreműködésével a Recept Együttes, majd a Gesarol zenekar, aztán évek óta rátaláltunk a Vídia zenekarra, akik szerteágazó repertoárjukkal színesítik évről-évre a bálakat. Mráz Janó, mint zenei vezető segítette és felügyelte a hangosítást, a zenekarok zökkenőmentes fellépését. Köszönet érte.

Fellépő sztárvendégként megjelent nálunk (persze a teljesség igénye nélkül írom a névsort) a Bon-Bon zenekar, Kovács Kati, Szandi, Fenyő Miki, Komár Laci, Gerendás Péter, Charlie, Ráczi Kati.

Persze egy FAKOOSZ bál sem múlhat el FAKOOSZ induló nélkül, mely szerzemény Gyenes Géza nevéhez fűződik. A mi Gézánk, mint mindenhez, természetesen ehhez is ért!

Havas Henrik és Rózsa B. György megjelent nálunk, mint műsorvezető. Aztán Fekete Laci, majd Szűcs-Farkas Attila vette át a bálók levezénylését, köztük a tombolahúzását.

Kollegáink bebizonyították, hogy nem csak a házi orvosláshoz, hanem borkészítéshez is értenek, hiszen évről-évre kiosztásra került a „Doktorok bora” cím. A bírálóbizottság hivatásos tagjaként Kendéné Thoma Mária szakértelmével kerültek szembe a versenyzők. Így biztosak lehettünk, hogy mindig a megérdemelt győztes kezébe került ez a rangos cím. Köszönet Máriának érte!

Lassan a visszaemlékezés végére érek. Köszönöm, hogy elfogadtatok bennünket a férjemmel, Imrével, mint konferenciaszervezőket. Már látjuk, hogy megfelelő utódot „neveltünk” ki Széphalmi Miki személyében. Ő az, aki igazi polihisztorként szívügyének tekinti a házi orvosok helyzetét és Kamill jobb kezeként tolja a FAKOOSZ szekerét.

A húsz év alatt „elfogyasztott” elnökökkel (Gézával, Kamillal, Éger Pistával, Simek Ágival, Tasi-val) mindig sikerült közösen kialakítani az adott év konferenciájának főbb pontjait, munkánkhoz maximális támogatást nyújtottak. Köszönet érte!

Az idei jubileumi konferencia programját próbáltuk úgy összeállítani, hogy ha visszagondoltok rá, majd szép emlékként éljen mindenki emlékeztében.

Jó szórakozást kívánunk!

A Dóczi-Kovács páros

KÖZEL KÉT ÉVTIZED, S BENNE 2006-2009 KÖZÖS SIKERE, ÉS SZEMÉLYES CSALÓDÁSA A MÚLT, A JELEN ÉS A JÖVENDŐ!

Nem számítottam arra, hogy nagy elöretékelések idején ismét hátranezzek, de a visszapillantó emlékezésre történt felkérés nyomán arra gondoltam, hogy mit tudni, lesz-e még erre alkalmam. Márai mondott valami ilyet: úgy kell írni, mintha tudnánk, hogy holnap meghalunk.

Korom és helyzetem nem kíván és nem is enged meg mellébeszélést, ha itt-ott fájdalmasak is az igazságok, azok mindenképpen a jövőt szolgálják. Talán még soha nem volt közelebb anómiába süllyedt társadalmunk s mi magunk sem a hazugság gyilkos erejének ilyen mérvű és ennyire sürgető felismeréséhez. Még a hazugság leleplezése is hazugság volt. Sőt! Parancsra történt és irigylésre méltó ügyességgel megcsavarított tett. Így lehet a feketéből fehéret varázsolni a gátlástalan politika kádköves cilindereiben. De jó lenne, ha ezt a gazdaság kifehéritésében is ilyen egyszerűen lehetne véghezvinni.

Témánktól cseppet sem távolodtam el az előző sorokban, hiszen a magyar egészségügy múltja 40+20 éve a hazugságra építve működött. Néhány múlt, őszinte pillanata volt, de csak az áldozatvállalást nevezhetjük benne hitelesnek. Ne legyünk álszemérmesek. A mi áldozatvállalásunkat! És ezt hálapénz tanulmányok és a most oly üldözött sajtó – megtorlás nélkül megjelentethető – rágalmai sem tudják megváltoztatni. Ugyanis a gyógyítás recsegő-ropogó épülete még áll. Ebbe pedig több generációnyi gyógyító, férfi és nő, van belefalazva, genderes egyenműséggel, ármányos, hazug Kőműves Kelemenek által.

A FAKOOSZ-nak első perctől szimpatizánsa s rövidesen publicistája lettem. Ha régebbi írásokat forgatok, keserves küzdelmek, nagy csalódások és erőt adó részsikerek sorakoznak ebben az időszakban. És felismerések sokasága, figyelmeztetések tömege, beigazolódott veszélyérzetet rögzítő sorok.

Azokban az elröppent években ilyeneket írtam: „Gondolkodó ember számára nyilvánvaló, hogy egy hivatásának élő orvos nem állhat távol a baloldali értékektől. Persze a valódiaktól. Aztán most egyszerre hálátlan és jobboldali, megbélyegzendő, mi több – magas pozíciójú politikus szerint – pofátlan és esküjét be nem tartó társasággá züllött a hatalom szemében.”

(Azóta megtanulhattuk, hogy a bal-jobb el és megosztás puszta szólam. Nem bal és jobboldali értékek vannak, hanem vannak valódi értékek és vannak értéknek feltüntetett hazugságok. Fekete Gyula – a XX. század egyik legfontosabb magyarja – mondotta egyszer nekem: „az igazi törésvonal nem pártok, hanem emberek között hú-

zódik, tehát pártokon belül”. Nagyon beigazolódott. A nemzeti gondolatot, az egész – sok összetevőből álló – nemzetet szolgáló hajlandóság az, amely mentén meghúzhatjuk azt a képzeletbeli vonalat)

Nem sokkal utána ezt mondtam: „Mikor sztrájkról esett szó kiderült, hogy vezetőink nem képesek elviselni az európai demokrácia legkisebb – számukra mégoly veszélytelen – megnyilvánulását sem? Hogy Európa felé mutató karjuk megremeg? Túlzott bérigényeket, hálapénz éhséget és felelőtlenséget emlegettek. Sőt! Az APEH megkapta a miniszteri felszólítást, hogy nézzen a körműnkre”. „Nem érdekelte őket, hogy miniket erő támadásaiknak szenvedő alanyai nem csak mi leszünk, hanem egy egész beteg nemzet.”

Ma is itt tartunk. A NEMZETNÉL, az elátkozott szónál, az egyetlennél, amelyik képes lehetne magában összegyűjteni mindnyájunkat. És egyik oldalról ma is csak a szenny és a mocskok hullik árva fejére. S természetesen azokéra is, akik ezt kimondják. Nem hullana semmi, ha némán szolgálnánk. Ami meg is történt. Csakhogy nem elég némán szolgálni, vagyis mindhalál, ami esetünkben azt jelenti, hogy kihalásig.

Azt mondták az okosak, hogy a nemzet szóval nem lehet megszólítani a pénz embezeit. Próbáltam hát más érveket. Pénzre fordítottam az elvárhatóan normális körülmények között folyó munkánk feltételezhető eredményeit. De ekkor mi történt? Erről így írtam: „Csak egyre nem gondolnak a jövő-menő pénzügyminiszterek. Arra, hogy a betegnek évezredek óta kell a gyógyuláshoz a drága gyógyszer, és a rohamosan korszerűsödve dráguló kés mellé, a gyógyítóba vetett hit is, a sámán örökkévaló igényének nagy erejével. Ez egy nagyon olcsó és nagyon hatásos szer. Ha minket sárba tiporva, ezt elveszik tőle, akkor ezt is pénzzel megváltható eszközökkel próbálja majd helyettesíteni. Ennek pedig kisebbik része a hálapénz. A felesleges igények formájában jelentkező nagyobbikat a biztosító fizeti. Akkor derül majd ki, hogy mennyire érdemes az orvost felemelni abból a mélységből, sőt megfizetni is. Mert ennél a most alakuló helyzetnél nincs olyan magas orvosi fizetés, ami nem olcsóbb megoldás.” De ők tovább szidalmazták és taposták becsületünket, sorvasztották presztízsünket, s ezt sikerként élték meg. És újra írtam: „Az alkuk, és manipulációk tárgyává züllesztett egészségügy – mint már annyiszor elhangzott – orvosért kiált. A finanszírozás évtizedek óta áttörhetetlen fal gyanánt áll, a nemzet jövőjét, és a mai korosztályok életkorát és életminőségét meghatározó kérdés előtt. A politika, hol más gondok kendőzésére, esetleg magyarázására használja az egészségügyet – mint nagy elosztórendszert –, hol

egyéb kérdésekkel ködösíti az egészségügy problémáit.”

Úgy tudtuk, hogy a nagypolitika nem választható el létünk részleteitől és azt is tudjuk, hogy nálunk hatalmasabbak esetében is kénytelen számolni az egészségüggyel. Magyarországon ebből is hungarikum lett. Nem számoltak velünk, eszük ágában sem volt. De nem is ez volt a hungarikum, hanem az, hogy ebben mi őket tehetetlenségünkkel támogattuk. Figyelmeztetni próbáltam: „Hatalmas az az erő, melyet egy igényeivel mögöttünk álló társadalom és a magyar értelmiség egyik legnagyobb teljesítőképességgel és befolyással bíró rétege a 40 000 orvos jelent. Érthetetlen, hogy míg évszázados hagyományokkal bíró fejlett demokráciák kesztyűs kézzel is alig mernek ezzel az erővel szembefordulni, addig nálunk ez is a leghétköznapibb egyszerűséggel, s a legbornírtabb módszerekkel működik.”

Igen! Ebben nyilvánult meg legjobban az, amire szocializáltak. A csendes beletörődés, a gyávaság, meghunyászkodás s főleg a szükséges „aktuális ellenfélre szabott elkerülhetetlen ravaszság” hiánya. Egyik felünk – a kisebbik – behódolt apró előnyökért, a többség viszont maradt „néma tartomány”. Néhányan, szabadjára hagyott bárdok, bárdolatlankodtunk. Egyszer-egyszer megégettük a kezünket, de tűzhalálra nem került sor. Majd megunjuk, szólt az elmélet, s leszünk mi is falba építettek.

Közben magas Déva vára épült, sőt olykor dévaj hangok szűrődtek ki emelkedő falai közül. Így írtam erről: „A Bokros csomag hatalmas csapás volt az egészségügyre is. Még az alapellátás is majdnem beleroppant. Csak apró, ügyeskedő, szürke módszerekkel maradhatott talpon.” Szóban természetesen a reform ott szárnyalt felettünk. Valahogy így: „Az egészségügy reformja verbálisan végig terítéken volt, de történni csak kevés történt s az is a konzervatív kormányok idején és az alapellátás terén. Az Antal kormány elkezdte a reformot, fel is vázolta annak menetét, de főleg a belső lobbyk ellenállása és állítólagos politikai alkuk (?) vezettek oda, hogy az alapellátás szintjén elakadt. Az alapellátás, azóta is ebből él, de innen eredeztetni egyben kínjait is. A többi ágazat azóta is irigyl, de nem tud (Nem mer? Nem hagyják?) egységesen fellépni, hogy kövesse a kitaposott úton. A Fidesz kormány ismét lenről kezdett, az alapellátástól. Logikusan, hiszen ez a legolcsóbb ágazat s ennek kihatása a legnagyobb a hétköznapi közérzetre. Ünnepi pillanat volt, midőn Orbán Viktor a nemzet ajándékként átnyújtotta a praxisjogot a magyar alapellátóknak. Ez is lökést adott a túlélésünkhöz, de ismét elakadt a folyamat. Elakadt s maradt megint a megosztó

irigykedés.”

Balról örökös érv marad az 50 %. Mely, mint tudjuk harminc valahányra sikeredett. Erről is szót ejtettem: „Erre még meg is volt a pénz az öröklött – állítólag üres – kasszában. Hivatkoznak is sűrűn erre az emelésre. De ki veszi észre, hogy ezzel a nem valódi 50 százalékkal (hiszen csak az alapbérrre vonatkozott, s az egészségügyben a külön munkáért járó aprópénzek egészítették ki a fizetést az éhbér szintjéig is) még mindég nem mozdultunk el a magyar bérskála utolsó helyeiről, arról nem beszélve, hogy az úgynevezett első lépés után a folyamat az ígéretekkel ellentétben teljesen leállt.” Utóbb annyi sem maradt belőle, mintha időközben az inflációt követik.

A tőkét mindenható megváltóként dicsőítették, de uralma közben oda jutottunk, hogy: „Európába lépésünk évében egyes egészségügyi vezetők azzal kénytelenek dicsekedni, miszerint intézményük működőképességét – tehát a lakosság ellátásának biztonságát – azzal tudták megmenteni, hogy minden egészségügyi dolgozó lemondott fizetésének egy részéről.” Hiba volt, nagy hiba. A visszhang ennyi maradt: volt miből! Megjegyeztem: „Sztárrporter kérdezett rá egyik vezetőnkre: Mi a baja az orvosoknak, talán rosszabbul vannak megfizetve, mint a magyar gazdaság más ágazatai?” És újra kérdeztem: „Kiben van a hiba, a mindenkori hatalomban, vagy mibenünk? Ha bennünk nem lenne, akkor vajon a hatalom képes lehetne ilyen hajlamait rajtunk is kiélni? De ha bennük nem lenne ilyen igyekezet, s a hozzá társuló gátlástalanság, akkor vajon sor kerülhetne-e ilyesmire egyáltalán? A hiba tehát kétoldali. Mentségünkre annyit mondhatok, hogy a bennünk rejlőt is azok nevelték belénk, akik ma is hatalmon vannak.”

A globalizációs és az azt szolgáló neoliberais szellem köde betakart mindent. S jelentkeztek magyaros lendületű komprádorai. Látva láttam, s megkérdeztem, hogy: „A tőke kezére játszva akarnánk aranyat csinálni? Tudjuk jól, hogy ez csak csalással lehetséges. És mégis próbálják velünk elhitetni, hogy náluk van a bölcsék köve?” „A piac, a globalizáció, a neoliberalizmus kora süketté tette a minden rendű és rangú politikát arra, hogy a csak pénzben mért azonnali hasznon, vagy azonnali veszteségen túl, képes legyen megérteni olyan célokat, melyek egy közösséget szolgálnak, nevezzük azt bárhogy. Az egyén, és fennen hirdetett kiteljesedése, önmegvalósítása, mindenképp felett áll ebben az értékrendben, mely nem hajlandó felfogni azt sem, hogy az egyének közösséget alkotnak, és az számukra nélkülözhetetlen, annak tagadása életidegen.”

Érvettem és érvettem. Az eredmény azonban legfeljebb néhány óra alatt átnézendő törvénytervezetek átküldése, s erről szóló – szintén néhány éji órán leírt – véleményünk passzív meghallgatása volt. Inkább ők véleményeztek minket magukban vagy hango-

san. Erről írtam, hogy: „Azok, akik szakmai szempontok alapján, tárgyilagosan és átgondoltan, minden politikai hátsó szándék nélkül sorakoztatják fel ellenérveiket, a politizálás bűnének megsemmisítőnek szánt gyanújába kevertetnek. A politika ezek szerint tisztába lenne azzal, hogy ma, az amit (ahogy) tesz, – bűnnek számít? Ki az egészségpolitikus, ki a nagypolitikus, hol van közöttük a határ és kinek mi a dolga, szándéka, kötelessége? Teljes a zűrzavar.”

Már szóba került az öregedő orvostársadalom veszedelme is. Figyelmeztettem, hogy ez még egy kockázattal jár. Az elvándorlással, és ami a politika számára a legrosszabb, hogy a nem „régivágású és megfélemlített” új generáció reakciója váratlan lesz. Ezeket mondtam: „A szolgálatteljesítés egészségpolitikának, és a vak pénzügyi politikusoknak továbbra is csupán egyetlen reménye lehet. És ez az idősödő orvostársadalom – politikus elődeik által belénk táplált – birkatürelme. Az az átlagéletkorunkat csökkentő, ártalmas, és szégyenteljes türelem. Amint ez a generáció lelép, vége! Hiába próbálják szakemberek most azt magyarázni, hogy a fiatalabbak nem mennek el, hogy még csak 200 vagy 300 próbálkozott. Majd láthatják, hogy nem vállalják fel ezt a keresztet. Nem mennek a pályára, nem maradnak a pályán, elhagyják a magyar pályát. És mi az, amit vezetőinktől hallottam? Hogy majd hozunk keletről, hogy máshol is idegen orvosok dolgoznak, hogy nem határon túli magyar kell, hanem jemeni, meg vietnámi, akit itt képezünk ki, meg egyéb agyrémek.”

Ekkor határoztam el, hogy ha pénzről még nem lehet beszélni, legalább próbáljuk meg menteni a menthetőt és kísérletezzünk a presztízs oldaláról. Annak javítása aztán meghozhatja talán az anyagi emelkedés lehetőségét is.

Először nehezen indult. Egyik első tapasztalomról így írtam: „Politikusok és háziorvosok is jelen voltak azon a fórumon, ahol felkérésre az orvosi presztízsről szólhattam volna. A tapasztalt szervező egészségpolitikus kollégám azonban lebeszélte erről. Más menüt kell számukra feltálni – mondotta. Nincs olyan formája e téma kifejtésének, amelyik eljuttatná ezt a gondolatot azokba a politikusi fejekbe. De a kollégáknak is inkább a mindennapi gondok érdekesekek. Tehát egy ilyen közönség előtt, inkább ez utóbbiakat kell tételesen felsorakoztatni.”... „Politikus magyarázta el nemrégiben nekem, hogy olyan pénzügyi szakember, aki ilyesmit megért, nincs. Nem az értelemre kell hatni. Olyan helyzetbe kell kerülni, hogy a pénzügyér kénytelen legyen oda adni, ahol az valóban hatékony. A magas pénzügyi tudományok hamis ismeretei ellenére. Ilyen terület az egészségügy.” Közben arra is gondoltam, miszerint a politikus azt is tudhatná, hogy: „Így szólt a bölcs: eljő a pillanat, amikor bebizonyosodik az örök igazság, miszerint „A gyomornak nincs füle”, „Venter caret auribus”, vagyis senkit

sem lehet szép szavakkal jóllakítani.”

De ne kanyarodjak el a vörös fonaltól, mely végighúzódik a presztízs lerontásának történetén. Újabb szövegemre bukkanok: „Az anyagi romlásnak morális válságba fordulása természetes folyamat. Ezen túl megművi, megrendezett, ravasz. Ne mondják, hogy csak műhibákból áll a magyar egészségügy munkája. A betegek lassan már így érzik. Mert erről olvasnak, mert ezt elolvassák! Aztán félnek bemenni a műtetre, a kezelésre!”... „Először azt kellene megérteniük, hogy vannak a kasszába pillanatnyilag, vagy rövidtávon be nem söpörhető nyereségek, mi több, vannak elkerülhető veszteségek. Vannak olyan nyereségek, melyeknek a számlán forintosuló, oszlopokba gyűjthető megjelenése elképzelhetetlen, de annál inkább elképzelhető annak a számlát soványító, a kiadásokat csökkentő hatása. Ezek közé tartozik az orvosi presztízs is.”

Ekkortájt ért a megtisztelő felkérés, hogy vállalnám el a FAKOOSZ felelősségteljes elnöki tisztét.

En ezt alapos elemzés után és minden lapot kiterítve vállaltam el. És nemsokára írtam is erről: „Az a feladat, amit a FAKOOSZ felvállalt, az orvosi presztízs helyreállítása, az orvos visszavezetése az értelmiségi elit – számára szakmai okokból is kötelező – csoportjába, ennek a talpra állásnak csak egy téglája, de nem elhanyagolható, mert az egységet szolgálja, a sáncokat tünteti el, életminőségünket javítja, önbecsülésünket ápolja. Sokszor leírt, sokszor elhangzott, vagy végiggondolt mondatok ezek, de soha sem elég újra és újra ismétlésük.”

Már a választás is bonyodalmakkal járt. Az aktuális miniszter (ki akkor még nem kapott felszólítást Almuniától az önleplezésre), megválasztásomat és a kongresszust is pódiumnak használta volna a 21 (soha be nem váltott) pont bejelentéséhez. Nem vállaltam. Vihart arattam, de a FAKOOSZ diplomatikus húzással a 21 pontot a közgyűlés előtti tudományos ülésre időzítette. Én csak képernyőn néztem. Aztán másnap a tagságnak mégis volt bátorsága megválasztani. Elnök lettem, de napokon belül elvesztettem egy másik lapnál betöltött főszerkesztői státusomat. Rugalmasabb személyre van szükség, szólt a magyarázat.

Szövetségünk pedig munkához látott. Erről is beszámoltam: „A FAKOOSZ Alapel-látó Orvosok Országos Szövetsége miután felmérte, hogy eddigi „harc” feladatait a küzdelmek pillanatnyi állapotában más szervezetek vették át, új tartalommal öhajtották feltölteni tevékenységét és kevéssé harci, de annál inkább hatékony munkára szeretne elszegődni. A nemrégben Gyulán lezajlott évi kongresszus ezt a programot elfogadva választotta meg személyemben soros elnökét.

Célunk az orvosi presztízs helyreállítása! E tevékenységet két fő pillérré szeretnénk állítani. Egyrészt egy olyan – más szerveze-

tekkel közösen is működtethető – laza és ki- felé nyitott együttműködési hálózatot szeret- nénk kialakítani, mely meglevő és ezután szerveződő kisebb és nagyobb csoportok- ban, mindenütt a helyi igény és lehetőségek szerint mozgatná meg a kollégákat, s tenne meg mindent azért, hogy ismét feléledjen az értelmiségi lét erősödő igénye, s annak kielé- gítésére megjelenjenek új alkalmak is. Ugyanakkor a szakmai igények és kötele- zettségek kielégítésére is – más szervezetek- kel közösen – mindenhova közelebb szeretnénk vinni a lehetőségeket.” Más- hol ezt mondtam: „A gyógyszerhaborúnál sok- kal nagyobb lehetőség az orvosi presztízs helyreállítása, az ezt romboló, mára a művi- ből önálló életre kelt, bárdobáló divat meg- fordítása! A beteg bizalmát bíró orvos, sokkal könnyebben dönthet az olcsóbb keze- lés, a felesleges kivizsgálásról való lebeszé- lés, vagy a kórház elkerülése mellett. Itt vannak az igazi forrásai a megtakarításnak.”

És folytatódott a küzdelem. Nehéz, de ér- dekes évek voltak.

Először a felülmúlhatatlan szovátai kong- resszus, melynek filmjét néha érdemes len- ne újranezni. A határontúliakkal beinduló kapcsolatok mintha lendületet kaptak volna. Ezt jegyeztem le utóbb erről „... sikerült megrendezni találkozóinkat s közöttük azt a felejthetetlen szovátait, melyben összeöle- kezni segítettük azt a Hazát, ott a magasban. Azok az emelkedett pillanatok egymaguk- ban is erőt adtak az utána következő megpró- báltatások emelt fővel történő elviseléséhez. A Fakooszt, mint közösséget, igazán ott fe- dezhettem fel, ez a közösség igazán ott is- mert egymásra. Az összevillanó tekintetek, a megcsillanó szemek, az összesimuló gon- dolatok nagyobb erőt jelentenek, mint a sok szó, a nagy kijelentések, az elfelejtett ígére- tek.”

Közben a helyzet nem lett rózsásabb, sőt kiderült, hogy: „A hivatástudat már csak le- gendás elvárás, ha valaki eszerint tesz, gyak- ran a törvénnyel kerül összeütközésbe. Nem a szakma szabálya, nem a beteg érdeke a fontos. A magunkét már nem is merem emlí- teni. A felettes hatóságokat csak a gazdasá- gossági mutatók érdeklik. Barátaim! Talpra kell állnunk, és ebben senki sem fog kívül- ről a segítségünkre sietni. Nem, mert nem ér- deke! Még sokáig az lesz a jó, ha az orvos alacsony presztízsű, alacsony értékű, eltit- kolt fontosságú munkát végző, nem értékter- melő – hanem pazarló, csak maradékelvet érdemlő szereplője marad, egy felzárkózni próbáló, de a globalizációt a kellesténél job- ban kiszolgáló szemlélete miatt erre aligha- nem képtelen társadalomnak. És ebben a szerepkörében még a figyelemelterelő vádas- kodások, az egyoldalú, szenzációhajhász saj- tótámadások is reázdulnak.” Más- hol így folytattam: „A mi világunkban szükségálla- potot hirdettek, s ezzel működtetnek évtize- dek óta, nem gondolván arra, hogy ez a kézi vezérlés a legtragikusabb helyzetekben is csak ideiglenes lehet. Ráadásul úgy hirdet-

ték meg, hogy nem merték kimondani. Itt dübörög körülöttünk az úgynevezett reform” Majd megint máshol: „Igen! Ez lett belőle. Előttünk és felettünk a Hippokratészi eskü, mint valuta, kifizetésünk eszköze, a nekünk szánt látványos energiaforrás. Az agg görög nem hitte volna, hogy az ő nevében hirdet- nek ki majd, sámánból lett vad pusztai utó- dainak, szükségállapotot.”

És aztán arról számolok be, miszerint: „Fokozatosan beindul az ország orvostalaní- tása. Mintha vélt, feleslegesen élőködő ki- sebség lennének a nemzet testén. S a társadalom észre sem veszi, hogy felfalja, vagy elveszti orvosait. Először a legtehetsé- gesebbeket, aztán elfogy a maradék is, újak meg nem azért jelentkeznek a pályára, hogy itt ismételjék meg atyáik sanyarú sorsát. Őket beszippantó hiány pedig máshol is van, ilyen körülmények között fogy az esély a minőségi utánpótlásra is. Mi lesz hát?” Ké- sőbb meg ezt írom: „Így jut el az ember a végső kétségbeesésig, s akkor felteszi a kér- dést. Miért? És körülnéz. Máshol is baj van a globalizációban küszködő egészségügy kö- rül, máshol is vannak próbálkozások. De mi- lyen más ott a kép. Vajon csak azért, mert a demokratikus hagyományok mély gyökerei védik a rendszert éltető nedveikkel? Vajon nincs semmi más titka annak, hogy ott lehet védekezni, vitázni, ellenkezni, harcolni és ki- harcolni? Hogy az orvos presztízs nem ha- sonlítható a miénkhez? Újra és újra eljutok ahhoz az egyetlen szóhoz, ami mifelénk olyan távoli remény. Ez a szó pedig az: egy- ség! És ez megkérdőjelezhetetlen. Legyen ez az egy szó a hozományunk egy új nehéz esztendőre.” Írtam akkor.

És a társadalomhoz fordultam: „Az ember, mint a föld főbérője, mint az élővilág koronája, sajátos helyzetbe került. A globali- zációs elit nem elégszik meg a pénzvilág el- uralásával, nem elégszik meg a természet törvényeinek életveszélyes semmibevetél- vel, de saját hasonmásait is eszközzé degra- dálná, meghatározná szükségességük, létük, és mibenlétük korlátait. A magyar orvost a magyar társadalomnak kellene megvédenie. Mert igénye van olyan orvosra, amilyen az egykor volt, pontosabban amilyené akkor válhatott. Ehhez azonban szükséges, hogy a politikai elit minden csoportjában megjelen- jenek olyan szereplők is, akik figyelmeztet- nek ennek szükségességére. Az orvostársadalom közös áldozatvállalása – mely életben tartotta az alulfinanszírozott egészségügyet – nem volt elegendő. Nem csupán az elhallgatás lett annak fizetsége, de még sárral is megtoldották azt”.

Először rémlett fel egy ma is kísértő, de még nem eléggé komolyan vett kép. A rab- szolgaságé. Akkor a biztosítókön keresztül vicсорított reánk. Szerencsére eredménytele- nül.

„Tudnak-e arról a kollégák, hogy olyan törvény készül, mely szerint a biztosítók az első kötelező szerződés után, néhány rövid éven belül már válogathatnak az összes szol-

gáltatókban, és tudnak-e a 60 napon túli tar- tozások szerződést bontó hatályáról? Mert a biztosítónak való megfelelni vágyás ger- jesztette eladósodás – bár reméljük ritkáb- ban –, de akár az alapellátásban is létrehozhat ilyen helyzetet. S akkor éppen annak a biztosítónak fogunk „nem megfe- lelteni” akinek a kegyeit keresve eladósod- tunk. Szerződés híján meg tönkremegy a praxis. Tudom, hogy ebből nem lehet egy- szerre általános jelenség, mert az közbot- rányt okozhat, de esetek előfordulhatnak s a tőke gátlástalanságát ismerve az sem kizárt, hogy akad majd stróman, aki az ilyen praxi- sokat begyűjtse és egyes biztosítók már sa- ját rabszolgáikkal dolgoztassanak. Rémkép? Remélem rémkép! De minél feljebb me- gyünk az ellátás progresszív piramisának megszentelt lépcsőin, annál valószínűbb. És az alapot jelentő alapellátásnál sem kizárt. Emlegetik is a kistérségi csoportpraxisokat, melyek kiküszöbölhetik az ellátatlan körze- tek rossz látszatát. Ki tudja, hogy néhány év múlva nem nő-e meg az étvágya a ma meg- váltónak hitt tőkének, s nem óhajt egész tér- ségeket „igába hajtani”? A létező garanciák semmit sem szavatolnak és nem örökéletű- ek.” Majd máshol: „Mi lehet a következő lépés? Mert határozottan körvonalazódik egy centralizációs terv. A valóban szükséges struktúraváltás örve alatt fel lehet készülni akár egy másik privatizációra is. Egész földrajzi egységek egészségügyi ellátása ke- rülhet magánkézbe. Az egymással acsarko- dó orvosokkal együtt. Remélni szeretném, hogy ez csak egy a nagy zűrzavarban fel- bukkanó kísérteties rémkép, de ahogy mondják: benne van a pakliban.”

Amint reméltük a népszavazás segített, s ez új fejezet volt történetünkben is. Akkor ezt mondtam: „Ha jól sejtjük, már csak egy erről szóló népszavazás segíthet, s rettent- heti el, a ki tudja honnan felbukkanó (vagy rekrutálódó) befektetőket attól, hogy egyet- len alkalommal lepengetett, a nyereséghez képest nevenséges (maximum) 120 milliárd forintért, melyet semmiféle más befektetés, vagy erről szóló kötelezettség nem követ, örökáron megvegyék az évi 1500 milliárdos nagy elosztórendszer. Mert ha megveszik, akkor sejtéseink szerint olyan számunkra is- meretlen biztosítékokat kapnak, melyek bármely későbbi magyar kormányt megaka- dályozhatnak visszafordító szándékaiban. A helyzet Európa legbetegebb nemzete szem- pontjából is kétségbeesítő. A bajt tetézi, hogy nem tudni mennyire erős az az ösztönző- hajtóerő, mely ennek a nemzetnek a válasz- tópolgárait megmozgatja, s nem tudni mennyire lehetnek elködösítve a szavazói szemek. Látszólag nagy a társadalmi ellen- állás, de a túloldali profitéhség is, és még el kell jutni addig a másik népszavazásig is.”

Az is érdekes adalék, hogy: „Előbb még szocialista politikusok szónokoltak arról, hogy csakis az egybiztosítós rendszernek le- het jövője és elmagyarázták a kinti biztosí- tók minden hátrányát, de végül elérkeztünk

oda, hogy először az SZDSZ, de utóbb maga az MSZP is a több biztosítót kezdte támogatni. Előbbi először nevén is nevezve, utóbbi azt állítva, hogy ez mégis egy biztosító marad.”

Közben pedig az ország megismerkedett a hazugsággal és annak következményeivel. Elvesztette hitét, bizalmát. Mint utólag nemrégén kiderült: a parancs Almuniától jött.

De azidőtájt még tovább ügyeskedtek. Erről ezeket írtam le: „És ekkor az egészségügyi szolgáltatók számára felépítették az eddigi legzseniálisabb és legsátánibb csapdát. Először nem túl nagy zajjal elvontak tőlük. (a háziorvosoktól pl. a sok nehéz harc árán elért és a színvonalat javító juttatásokat) aztán bevezették az ezt az elvonást és az 50 százalékosnak nevezett jövedelememlést követően elmaradt szinten tartást részben pótló vizitdíjat, egy tulajdonképpen újabb ravasz és a költségvetést kímélő adónemet.

A civil szervezetek, akár az élet más területein is, csak formális meghallgatást kaptak. A henger egyre jobban dübörgött és haladt a liberális elképzelések megvalósítását jelentő irányba, miközben mindent eltaposott, ami útjában volt. Főleg az igazságot. Az egészségügyben megjelent egy új módszer: a rombolás. A hatalom végrehajtóit váltogatta, de az irányt egyre jobban tartotta. Következett egy alig titkolható koalíciós válságig menő vita, hatalmi helyzettel zsarolás, szégyenletes átverések és kényszerek, megkapaszkodás, kapaszkodás körműkszakadtáig, népszerűségük árán is. Miért? Minek, kinek a szolgálatában? Csak a közismerten már hanyatló ágában levő neoliberális elv miatt? Vagy többért? Nem nekem kell eldöntenem.”

Aztán folytattam máshol: „Most itt állunk az első népszavazás előtt. Többről szól, mint a felvetett kérdések. Nem egyedül azokról kell beszélni. Ami az egészségügyet illeti, az említett csapda működik. Ha a szolgáltatók elvesztik a vizitdíjat vagy napidíjat, költségvetésük nagyot csökken. Csódközelbe kerülhetnek. Ha! Ha az állam nem tartja be alkotmányos kötelezettségeit. Mert azzal áltatni a lakosságot, hogy így ellátásuk kerül veszélybe, lehet. Azzal fenyegetni a szolgáltatókat, hogy nem kapnak kompenzációt, lehet. De akkor ne beszéljünk alkotmányról, jogállamról és egyéb maszlagokról. Valljuk be, hogy itt valami más működik.”

És megtörtént a népszavazás és elkezdődött a „nagy erőzió”.

A FAKOOSZ pedig a ravasz politikai bosszút – mely azonnal elvonta a vizitdíjat, de nem adta vissza az ezt megelőző és a vizitdíjra hivatkozva elvont támogatásokat – kongresszusán kivédte. Hévíz emlékezetes marad. A magyar egészségügy közel nyolc milliárd forintot kapott vissza az ott elért győztes tárgyalás nyomán. És Horváth Ágnes is ment. Soha nem felejttem az SMS-t melyben megnyugtattak: „holnaptól már Székely Tamással tárgyalhatnak.”

De a pofon is emlékezetes. Mert kik írták alá a győzelmes szerződést? Olyanok, akik ellene ágáltak, olyanok, akik hallgattak és csak kevesen a küzdők közül. A házigazdát meg sem hívták. A hálátlanság és a közöny később is visszaköszönt.

És figyelmeztettem: „Mindenki jól gondolja meg. A közöny, a hallgatás, a langyos és megszokott hétköznapokba való tespedés, mint láttuk nem vált be. A sors tart nagy névsorolvasást és mindenkinek egyszer elő kell lépnie. Az akkor feltett kérdésre pedig egységes választ kell kidolgoznunk. Hangunk így ezerszereződhet meg. És akkor a Jézust nem hallhatják Barabbásnak!”

Aztán a társadalomhoz fordultam kiáltvánnyal:

„Tudomásul kell vennie mindenkinek, hogy az ember esendő. Hogy a halál az élet része, de a minket eddig vezető egészségpolitikusoknál mégis alkuképesebb. És ezt az alkut gyógyításnak nevezik. Az alku módszereinek ismerői pedig különleges elvárásoknak megfelelni kényszerül, e különleges tudás birtoklásáért egész pályájukon át tanulni kénytelen, saját életéveiket (a halállal kötendő magánalkujukat) is áldozni kénytelen embertársak. Olyanok, akik nem tartják magukat másoknál többnek, de annyit kérnek, hogy ha tőlük másoknál többet várnak el, akkor ahhoz társadalmi támogatást kapjanak.

Figyelem magyar társadalom, figyelem magyar politikai osztály. Mindenki számára eljő a pillanat, amikor alkura kényszerül. Segítsetek, hogy segíthessünk!

Magyarország mindnyájunknak édes hazája. Ezt az érzelmi megközelítésű definíciót a most már látható romlásnak indult neoliberális világ is használja, mikor úgy hiszi, hogy hasznos számára. Mi azonban – s ez a MI bizonyítottan a magyar orvostársadalom döntő többségét jelenti – ezt valóban így éreztük és érezzük.

Bizonyítottuk egy életen át, hiszen hivatástudatból és állandó ostorozás, anyagi ellehetlenítés, a szürke gazdaság lelkiismereti válságába sodró kényszer, a legmagasabb elvárások hangoztatása és az ehhez szükséges legminimálisabb támogatás és megbecsülés hiánya közepette mentettük a magyar egészségügyet a túlsó part felé azzal, hogy (sokáig igen jó színvonalon) pusztán áldozatvállalással működöttünk.

Más is a fizetéséből é! cseng vissza a fülemben. A százezer nettóból az ezt többszörösen meghaladó szakképzési költségeit fedezni kényszerített, omladozó vakolatú öreg kórházak folyosóin alamizsnáért túlórázó szakadtköpenyes fiatal magyar orvos mellett lelki szememmel elegáns, sötét öltönyben, üvegfalú paloták halkán muzsikáló folyosóin suhanó ifjú titánokat látok. Ők is a fizetésükből élnek. A náluk tagadhatatlanul nagyobb felelősséget viselő, egész életén át tanulást felvállaló, életéveiből áldozni kénytelen és életminőségét feledni kényszer-

rített másik fiatalnak pedig ennek a fizetésnek a töredékéből kellene tengődnie? A lakásvásárlás reménytelensége, a családalapítás ellehetetlenülése, a gyermekvállalás képtelensége lehet csak osztályrésze? Miért? Mi az, hogy: ja kérem az a versenyszféra! Az orvos a beteg életéért folytatna életre szóló versenyt.

Így hát útrakél. Nem mint peregrinus, tapasztalatot szerezni és aztán hazajönni. Mert nincs, s ha így megy tovább nem is lesz hova. Pontosabban tehát: kitántorog.

Kedves Magyar Társadalom! Tudják Önök is, hogy már egy új világban élünk. (Többes számban vagyok kénytelen írni, mert annyiféle ez a magyar társadalom. Annyiféle szagattott. Annyiféle hazugsággal félrevezetett.) Az időkkel lépnek hivatásuk gyötrelmesen szép színpadáról. Az új világ neveltjei pedig nem fognak tízezer szám mártíromságot vállalni. Hiába az eskük szövegének környezetéből vagy a politikai szótár lomjai közül kiemelt lózungok. A megmaradáshoz egészségügy, az egészségügyhöz szakember kell. Magyar szakember! Itt a társadalom támogatására van szükség. A közös érdek felismerésére.

Ezt kéri a magyar egészségügy azoktól, akikért annyi mindent felvállalt. Akik észre sem vették, hogy működése a politika sorozatos hibái, az ellenségesre hangszerelt környezet, s mostanság a maradékvet követő és azt végletekig fokozó „zsákmányállapot” közepette – rideg statisztikai tényekkel is bizonyított – életáldozatot jelentő teljesítmény volt.”

Tulajdonképpen, miközben nagy elvárásokkal voltak felénk, miközben szó nélkül hagyták sárbarántásunkat, a magyar társadalom és az értelmiség elárult bennünket. Ne sirassuk azonban magunkat, mert más tekintetben ezzel az értelmiséggel együtt váltunk árulókká magunk is a hallgatással. Mert a mi felemelt szavunk segíthetett volna a nemzeten is. Mi magunkon sem vultunk képesek segíteni. Sőt.

Adventi levelet írtam néhány kollégának s az akaratomon kívül felkerült az internetre. Orvoskollégák támadtak rám annak nemzeti, konzervatív és keresztény volta miatt. Durva mocskolódásukat nem felejtettem. Kevesek keltek védelmemre. S nem ez volt az utolsó eset. Fájdalmas, de igaz és nem letagadható.

Aztán egy számomra különösen nehéz év következett. Éppen egy gyönyörű életmű és könyvbemutató körutam közben kerültem kórházba, abban a Debrecenben, ahol két hét volt még az évi kongresszusunkig. Beszédeim egy részét épen maradt jobb kezemmel, két intubált haldokló között írtam.

Aztán szerencsésen átvészelttem ezt is.

És jött az ősz és az újabb megpróbáltatás. A politika durva nyomulása megint a legérzékenyebb oldalunkon érintett. Újabb anyagi veszteség került kilátásba. A FAKOOSZ tiltakozott és költői kérdést vetett fel. Fizessenek az erre szavazó MSZP képviselő-

lők.

Nosza, lett nagy nyüzsgés a médiában. És hívtak, hívtak mindenhova.

Közben a presztízünkért folytatott és felvállalt küzdelem csúcán, gyorsan újra-kezdődött a pénzhétségünkről szóló propaganda.

A baloldali TV is színe elé hívatott. Nyilvánvalóan csapdát állítottak. Provokáltak, hogy „borítsam rájuk az asztalt” jól láthatóan és immár teátrálisan is megjelentve: anyagi okokból. Ez lenne a lepleződésünk igazi apoteózisa. Nem vettem a lapot. Nyugodtan érvelve elmondtam, hogy látom a csapdahelyzetet, és hogy minden épeszű ember tudhatja, a tiltakozás költői kérdést vet fel, célja a figyelmeztetés. Kétszer, két formában is elmondtam ezt. S ekkor jött életem nagy csalódása. Saját sorstársaim átka és nyugodtan mondhatom piszkolódása zúdult fejemre. Ők az asztalborítást kérték számon. Két évtizedes önkéntes munkám, megannyi átdolgozott éjszaka, öt érdekükben általam alapított illetve szerkesztett egészségpolitikai lap után senkiztek le. És nem akadt élő ember, aki megvédjen. Az üvöltő falka hangjától, saját hangunktól rettentek meg?

Hogy az idő engem igazolt, arra már nem is figyelt senki.

Ekkor érett meg bennem az elhatározás, hogy lemondok. Nem a munkáról, de arról, amit tulajdonképpen nem is vállaltam annak idején, de belekényszerültem.

Szomorú hónapok voltak. De a munkát nem tettem le.

Tovább írtam:

„Sajnos itt tartunk. A hatalom győzelmi tort ülhet. Megosztottak, rabszolgákká silányítottak, elvették látásunkat, fáradt, kiégett közönybe, egymás ellen fordulni is képes indulatok rabságába tereltek.

Tudjuk, a háziorvos a kistelepülésen akadály a falu tervezett felszámolásának. Iskolát bezárni, postát megszüntetni, vasutat elvenni, háziorvost ellehetetleníteni. Logikus sor!

Mégse csüggedjenek. Indulatok és keserűség helyett próbálják erejüket felmutatni, ha lehet úgy, hogy tovább szolgálják azt, amit mi is szolgáltunk utolsó energiáinkkal is.

A nemzetet. Az egész nemzetet.”

Utóbb így folytattam: „Tegyük azért, hogy a magyar társadalom észrevegyen egy letagadhatatlan tény. Miközben évtizedes távlatban – éppen a tagadhatatlan szomorú tények által – lepleződött le az értelmiség árulása, volt és még van egy olyan értelmiségi réteg, amelyik minden hazug vádaskodás ellenére, életminőségét és életéveit is áldozva szolgált. Ezt nem elmélet, hanem a rideg statisztika igazolja. És ez a réteg mi vagyunk. Még az

egészségügyön belül is az élen járva.”...

„A magyar politikai osztály tevékeny közreműködésével és a magyar értelmiség részben aktív, részben passzív hozzáállása folytán, egy világviszonylatban bukás felé vezető irányzatnak ismét élharcosai lettünk. Az elkövetők még nem váltak megkövetökké és bőven vannak követők is. Csak a követelők hangja vész el a nagy zajban. Ez a követelés pedig a megmaradás imperatívusza. Minden csak pótcselekvéssé válik, minden csak félvezető kulisszává lesz, ami nem ezt szolgálja. Tetszik, nem tetszik elkölzegt az igazság pillanata.”

És eljött. És eljött az újabb csalódás is. Most az annyit csodált Európában. Már első percben nem engedték meg a minimális hiánynövekedést. Úgy bántak velünk, mintha az előző, és mint megtudtuk általuk idejében felismert csalásokért most büntetnének. Mert, hogy akkor nem büntettek, sőt besegítettek. Nekünk viszont igencsak fájdalmas, hogy éppen az a pénz veszett el, amelyből az egészségügy talpra állításának elindításához is kellett volna telnie. Világosan felismerhettük, hogy másodrendű tagok, hogy cselédszobások vagyunk. Pontosabban a neokolonializálás alanyai. Erről azonban manapság nem illendő beszélni.

Ismét magunkra gondolva, de tovább görgetve a megkezdett nehéz gondolatot, most egy egészen sajátos helyzetben és mérhetetlenül elszegényedett tudati állapotban kellene felemelkednünk a legnagyobb erkölcsi magasságokba.

Most, amikor az orvos végre nyugodtan kimondhatja, hogy elég! Neki is csak egy élete van, most kell mégis figyelmeztetni őt arra, hogy hazája is csak egy! Vajon hányan vannak, akikben ez visszhangra talál? Hiszen magam mondtam nemrégiben Szócska Államtitkár úrnak – nagy nyilvánosság előtt –, hogy értem nehéz helyzetüket, mert miközben tőlük a MÉG nem létező pénzt jogosan kéri a magyar egészségügy, nekik azt a türelmet és bizalmat kell kérniük, amely MÁR nincs meg.

És mégis.

Rettenetes felismerés lenne, ha a magyar értelmiség mindenkor élenjáró rétege, a sokoldalú értelmiségi létre született és szakmája által szükségszerűen erre kényszerített orvostársadalom, nem lenne képes felismerni, hogy egyedüli utunk az előre menekülés útja és csak ezen van esélyünk. Élet vagy halál. Lenni vagy nem lenni. És ez ma már hétköznapi felismerés.

Az olvasó kollegiális engedelmeivel visszatérek szülőföldem és az utóbbi években végzett irodalom és sajtótörténeti ku-

tatásaim forrásvidékéhez. Az erdélyi magyar értelmiség színe-java – a legkétségbeesettebb helyzetben – a Trianon utáni első bénultság után, az életösztön diktálta ébredés éveiben, Kós Károlyék „Kiáltó szó” címen ismert – tette hívó – szavai után, Makkai Sándor bölcs gondolatainak, a Széchenyit Németh Lászlón átszűrő alapokba való beemelésével indult el a megmaradás útján. A Makkai tanulmány címe: „Magunk revíziója”!

Ha presztízünk helyreállításában is látunk esélyt a szakma gyógyító erejének rehabilitálására, ha ennek érdekében elvárjuk a társadalom segítségét, akkor magunkba is érdemes vetni egy pillantást. Nem lehet igazi presztízse annak, aki ezt önmagában nem építi fel. Külső és belső komponense egyaránt van ennek a nélkülözhetetlen támaszunknak. Mert ha ezt elérjük, akkor lehetünk csak képesek olyan erőt képviselni, amelyik remélheti a mindenkori pénzpolitikai vezetők – a mi nézetünkben mindenkor merev – gondolkodásának meggyőzését, munkánk prioritásának felismerése ügyében.

Közben pedig az ország élet-halál harca zajlik.

Egy világgal kell szembenemenni, egy világ előtt kell járni, egy világnak kellene világitani.

Ez van. Ezt kell elfogadni.

Ne kapja fel a fejét senki. Már nem egyszer megtettük. Erről szólnak veregségnek látszó később felismert győzelmeink.

Magyarországnak is Németh László kollégánk jelölte ki az utat. Nevezik harmadik útnak is. De inkább az egyedüli jelzővel illetném. Valahogy így értette: a magyarság akkor tudja kimenteni magát történelmi csapdahelyzetéből, ha megpróbál ennél is többet tenni: Európa megmentésére is kísérletet tesz.

Mintha ilyesmire készülnénk. Mintha erre utaló események történnének. Vagy tévedek? Nem lehetünk látnokok, de ezt kell segítenünk, figyelniük, ellenőrizniük, aktívan, felelősséggel, türelemmel, bizalommal és okos veszélyérzettel. És a gúnykacajra, csúsztatásra, álságos hangra vagy fenyegetésekre felesleges energiákat nem pazarolva. De annyit, amennyi szükséges, annál inkább.

Emeljük fel fejeinket. Mindennél többet érő tett lenne.

Gondoljunk a nagyszerű elődökre és mai magatartásunktól függő utódainkra.

Ez mostani helyzetünkben nem demagógia, hanem hétköznapi és állandó feladat.

Merjünk nagyok lenni!

Leányfalu

Szász István T.

Nem vagyunk egyformák, de...

Én a 102. voltam már a tagnévsorban, mint később kiderült. Jöttek a levelek, hol stencilezve, hol az akkor még irigyelt fénymásolón sokszorosítva. Feladó Gyenes Géza. És olvastuk, kezdtük hinni is egyre inkább.

És személyesen is sokan összeverődünk első alkalommal a zalakarosi szocreál szálló presszójában, ahol végül megalakult az elnökség is, és nagyjából eldöntöttük, hogyan fogjuk magunkat megszervezni.

Már ekkor felmerült, hogy a kezdetleges és esetleges elnöki levelek helyett rendszeresen kapcsolatot kéne tartanunk és ehhez legjobb lenne egy újság, hivatalos újságíró szerkesztővel, aki mégis csak érti a dolgát. Elég az hozzá, hogy tavasztól késő ősziig született az első szám, mert a hivatalos és hozzáértő szerkesztő sosem ért rá. Aztán a másodikat már Gézával ketten csináltuk, felhasználva csekélyke, az önkormányzati hírlap indulásával szerzett tapasztalataimat. Majd „eseti” végül „általában havi” lap lett A Kör, a FAKOOSZ kezdeti, barátságából tervezett logójával.

És jöttek a telefonok, és mentek a levelek, néha telefax is érkezett, majd Fehérvárra hoztuk a nyomtatást és a nyomdai előkészítést, amit azóta is Juhász István és kis csapata a Mátrix kft végzett. Ha kész volt, nagy csomag ment Bánokszentgyörgyre, ahol a Gyenes család apraja-nagyja, a takarítónéni, meg a szomszédok összehajtották, egy szalag papírral áttűzték, megcímezték és a Postán feladták az egyre hosszabbodó címlistára a köldökzsinórnak számító irományt, míg a postások csendben átkozódtak.

Aztán érkeztek válaszlevelek, később egyre több, melyek egy részét az újságban, nagyobb részét személyes levélben kellett megválaszolni, egyre fokozódó szabadidő ráfordítással.

Hosszú telefonok a „tekerősön” kivárva, míg elunták és le-tették a szintén „bepülözött”, csendesen szuszogó hallgató-dzók.

És egyre több lett az ismerős. Nagy részükkel az évente rendezett ülések alkalmával csak később találkoztunk személyesen. De addig is sok minden kiderült.

Volt aki szenvedélyes horgász volt, másnak irigylésre méltó HI-FI felszerelése, és lemezei voltak. Többen vadásztak, volt aki eltűnt világokról és földrészekről szóló irodalom szenvedélyes olvasója volt. Mások kitűnő fotókat, képzőművészeti alkotásokat produkáltak. Volt, aki birkatenyésztéssel, más almatermesztéssel foglalkozott nagy szakértelemmel.

Kiderült, hogy egyik-másikunk felesége, gyermeke, rokona tudott érdekes szakmájáról, hivatásáról beszámolni.

Kendéné Toma Mária és a tagok receptjeiből megalkottuk a Kör szakácskönyvét 1 pld-ban és néhány CD lemezen, támogató híján az íróasztal rabja maradt. De Máriának saját rovata lett, kettő is, egy utazós-népoktatós meg a kitűnő receptek.

És készültek a riportok, beszélgetések, kipróbált ételrecepteket kaptunk, utazási élményeket, praktikus tanácsokat osztottunk meg egymással, így lassan A KÖR az akkorra már háziorvossá változott körzeti orvosok „családi lapja” lett, mindenki talált benne magának fontos információt a fő vonulat, sé-

relmeink ismertetése, érdekeink és szakmai becsületünk védelme mellett.

Támogatóink is akadtak, így a lap egyre inkább kezdett hasonlítani egy igazi újsághoz, egyéni arculattal megjelenésében is felkeltve az érdeklődést.

Éves üléseink három napját sikerült legtöbbször érdekesség, élményt adóvá tenni úgy hogy sokan közülünk közreműködőként is részt vettek benne.

Géza már 2004-ben megírta a himnuszunkként örökbecsű „Doktor nótát” amit az általam vezetett Recept együttesel hangszereltünk és adtunk elő első alkalommal. Erről a rendezvényről videokazettát is szerkesztettünk, mely sokunk archívumában még bizonyára megtalálható, ha van még mivel lejátszani.

És volt elsőbálozó gyermekeink bemutatása, majd az így összekovácsolódott FAKOOSZ Junior. Az egykoron megválasztott bálkirálynőket és bálkirályokat, felcseperedő gyermekeinket 15 éves jubileumi ülésünkön ismét visszahívtuk, örömmel látva bimbózó karrierjüket és szerelmeiket.

Az orvos szervezetek közül először volt internetes honlapunk, és számítógépes tanfolyam is zajlott Commodorra, ZX Spectrumra és XT-re. Betegeink borainak majd saját borok hiteles bírálata díszes oklevéllel az az évi „Doktorok Borá”-nak sok helyütt ma is ott függnek a falusi borpincék mohos falán szépen bekeretezve,

FAKOOSZ emléktárgyak, Samu Bácsi, Berta néni, Ödönke (torzszülöttként valamelyik egészségügyi reformot mintázva), FAKOOSZ pólók és napellenzők, melyekből a megmaradt készleteket a 2008-as árvízi védelemben résztvevőknek adtuk.

Révész Napsugár képzőművész, Hajdúszoboszlóra tárlatot hozott műveiből, megtervezte a FAKOOSZ új logóját, a KÖR címlapját és 10 éves évfordulónkra gyönyörű plakettet alkotott.

Ezekből az erdélyi árvízkárosultak javára rendezett árverésre ajánlottunk fel.

Az emlékek tolnak, keverednek személyes barátságok történetével, hosszú viták, beszélgetések, a közösségteremtő szavatai napok képeivel, és vég nélkül lehetne sorolni.

Ám mindezek végén az orvosnak, az igazi körorvosnak, (mert hisz azok maradtunk, akik még megmaradtunk) visszatérve a hétköznapokba embernek, sokoldalú, például szolgáló embernek kell maradnia.

Ebben sokat segített a FAKOOSZ közössége, és így mindenkinek ott lenne a helye a címdalán. De mivel mindannyian úgysem férnénk rá, ez a kedves fotó mondja el, hogy bizony nem vagyunk egyformák, de jó csapatot alkotunk: egy kottából játszunk, hasonló hangszereken, jókedvűen, vagy szomorúan, és a produkció minősége alapvetően attól függ, hogy mindenki a tőle telhető legjobbat nyújtja, üljön bármelyik oldalon, jusson neki díszes kalap, vagy csikos zokni, bárhova hajtunk is, ebben a nekünk osztott kottafüzetben.

*Dr Mráz János
A Kör főszerkesztője*

FAKOOSZ XX. Jubileumi ORSZÁGOS GYŰLÉS PROGRAMJA

KESZTHELY, HOTEL HELIKON***
2011. MÁJUS 20-22.

2011. május 20., Péntek

15:00 Megnyitó

15:15 **20 évesek vagyunk - szubjektív visszaemlékezések a FAKOOSZ 20 évre**
Film- és diavetítés
A visszaemlékezést vezeti: Dr. Szűcs-Farkas Attila
Közreműködik: Dr. Gyenes Géza, Dr. Éger István, Dr. Selmeczi Kamill, Dr. Mráz János

16:00 **Születésnap pezsős koccintás**
meglepetés ajándék minden jelenlévő FAKOOSZ-tagnak

18:00 – 19:30 **Borkóstoló a Keszthelyi-öbölben**
hajókirándulással egybekötve - Dr. Bussay László háziorvos boraival

20:30 **Vacsora**

21:30 **Retro-Disco**
DJ: meglepetés!

2011. május 21., Szombat

8:45 **FAKOOSZ XX. Jubileumi Országos Gyűlés - Ünnepi közgyűlés**
Megnyitó
Nyugdíjasaink köszöntése

9:00 – 11:00 **Szakmapolitikai Fórum - A magyar egészségügy a 24. órán túl...**
Vendégünk: Dr. Szócska Miklós,
Egészségügyi Államtitkár

11:00 **Kávészünet**

11:30 – 13:00 **Szakmai előadások**

11:30 **Algozone a vényköteles, hatékony fájdalom- és lázcsillapító**
Előadó: Dr. Varga Csaba, Sanatis Europe Kft.

11:45 **A primer immunihiány csak a gyermekkor betegsége?**
Előadó: Dr. Szolnoky Miklós, Fővárosi Önkormányzat Szent János Kórház és Észak-Budai Egyesített Kórházai, Biotest Hungaria Kft.

12:00 **Kortikoszteroidok**

Előadó: Dr. Pácsi István orvosigazgató,
Unicorp Biotech Kft.

12:15 **Oftaquix - új lehetőség a bakteriális szemészeti fertőzések kezelésére**
Előadó: Dr. Kerekes Róbert, Santen Magyarországi Kereskedelmi Képviselő

12:30 **Egészségteremtés orvosoknak?**
Előadó: Dr. Pusztai Erzsébet

12:45 **A BEMER terápia alkalmazása a háziorvosi gyakorlatban**
Előadó: Dr. Frányó Ildikó, háziorvos,
Bordány

13:00 **Ebéd**

14:00 – 16:00 **Szakmai előadások folytatása**

14:00 **Az eVITA kezdeményezés: életvitelt segítő infokommunikáció - lehetőségek ma, valóság holnap?**
Előadó: Dr. Hanák Péter, BME

14:15 **A kórházon kívüli "Egységes otthonápolási - gondozási szolgálat Magyarországon" létrehozásának lehetőségei a jól működő holland minta alapján.**
Előadó: Balogh Judit, az Országgyűlés Egészségügyi Bizottságának szakértője

14:25 **A MOK új szolgáltatása: Pénzügyi előnyök FAKOOSZ-tagoknak**
Előadó: MOK Komplex Pénzügyi Kft.

14:35 **Kávészünet**

15:00 **Intelligens döntéstámogató rendszerek a háziorvosi gyakorlatban (EES-PETCK)**
Előadó: Dr. Medgyesi János, háziorvos,
MED-ESSENCE Kft.

15:10 **Gazdálkodj okosan - interaktív fórum**
Előadó: Széphalmi Miklós, FAKOOSZ főkönyvelője

16:00 **Szabadprogram - Horgászverseny (időjárás függvényében)**

20:00 **FAKOOSZ bál**

A zenét szolgáltatja: Vídia Zenekar

2011. május 22., Vasárnap
Szabadprogram

Rendezvényünk támogatói

AMED-TECH Kft. ❖ BEMER Medicintechnika Kft. ❖ Béres Rt ❖ Biotest Hungaria Kft. ❖ Boehringer Ingelheim RCV Mo. Fióktelepe ❖ Budapesti Műszaki Egyetem ❖ CENTER Kft. ❖ Dr. Pusztai Erzsébet ❖ G. L. Pharma M. K. K. K. ❖ IBSA PHARMA Kft. ❖ Infomix Kft. ❖ ING/Schmidt Zoltán ❖ LUX HUNGARIA Kft. ❖ MED-ESSENCE Kft. ❖ MOK Komplex Pénzügyi Tanácsadó Kft. ❖ Naturprodukt Kft. ❖ Reckitt Benckiser Magyarország Kft. ❖ Sanatis Europe Kft. ❖ Santen Magyarországi Kereskedelmi Képviselő ❖ SCA Hygiene Products Kft. ❖ Schwabe Hungary Kft. ❖ Unicorp Biotech Kft.